

Sygn. akt II K 198/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Zbigniew Szpanowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 maja 2016 roku, 7 lutego i 25 kwietnia 2017 roku sprawy:

B. W. (1) urodzonego (...) w S., syna T. i B. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od sierpnia 2006 roku do maja 2007 roku wbrew ustawie oraz zasądzonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku /sygnatura akt IV RC 18/07/ uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec syna F. W. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1 k. k.

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **B. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, z tym ustaleniem iż za czas popełnienia przestępstwa przyjmuje okres od sierpnia 2006 roku do 31 stycznia 2007 roku oraz eliminuje z opisu czynu zapis „oraz zasądzonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku /sygnatura akt IV RC 18/07/”, kwalifikowanego z art. 209§1 k.k. i za to na mocy art. 209§1 k.k. w zw. z art 34 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny, wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 36§2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie F. C.;

III. na podstawie art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 §1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 785,48 (słownie: siedemset osiemdziesiąt pięć i 48/100) złotych tytułem wydatków postępowania i wymierza opłatę w kwocie 60 (słownie: sześćdziesiąt) złotych.

Sygnatura akt II K 198/16

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

N. C. (1) i B. W. (1) - od 2004 roku - pozostawali w nieformalnym związku. W drugiej połowie 2005 r. N. C. (1) zaszła w ciążę. Przyszli rodzice byli wówczas młodzi i niezaradni życiowo: N. C. (1) miała 20 lat; B. W. (1) miał zaś 23 lata. Oboje nie pracowali, uczyli się; każde z nich mieszkało u swoich rodziców. Na początku 2006 r. postanowiono, że

strych znajdujący się w domu rodziny C. zostanie przerobiony na mieszkanie, do którego wprowadzą się N. C. (1) i B. W. (1). B. W. (1) wspólnie z ojcem J. C. dokonali adaptacji tego pomieszczenia.

Dowód: zeznania świadka N. C. (1) (k. 3v, k. 36v, k. 38v, k. 138-140, k. 280-282, k. 525-525v), zeznania świadka J. C. (k. 14v, k. 130-131, k. 270, k. 280, k. 543), zeznania świadka V. C. (k. 11v, 129-130, 267-269, k. 279, k. 542v), zeznania świadka B. W. (2) (k. 40-40v, k. 131, k. 270-272, k. 543-544), zeznania świadka K. K. (k. 545-545v), częściowo wyjaśnienia B. W. (1) (k. 48-48v, k. 75-76, k. 127-128, k. 140-141, k. 251-253, k. 269, k. 280, k. 281, k. 523v-525).

W dniu (...) urodził się F. W. (obecnie F. C.) – syn N. C. (1) i B. W. (1). W tym czasie, oskarżony przebywał w Norwegii, gdzie pracował. B. W. (1) wrócił do Polski pod koniec czerwca 2006 r. Oskarżony uznał dziecko. N. C. (1) i B. W. (1) mieszkali wówczas u zaadaptowanym mieszkaniu w domu V. i J. C.. Ojciec N. C. (1) pomógł oskarżonemu znaleźć pracę. B. W. (1) nie był jednak zadowolony z otrzymanych ofert; szukał lepszych warunków zatrudnienia – wyższego wynagrodzenia. W okresie wspólnego mieszkania, oskarżony częściowo partycypował w kosztach utrzymania syna – kupował dla dziecka przedmioty codziennego użytku. Sporadycznie robił zakupy. N. C. (1) wówczas nie pracowała. F. W. pozostawał na faktycznym utrzymaniu rodziców N. C. (1).

Dowód: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 17), zeznania świadka N. C. (1) (k. 3v, k. 36v, k. 38v, k. 138-140, k. 280-282, k. 525-525v), zeznania V. C. (k. 11v, 129-130, 267-269, k. 279, k. 542v), zeznania J. C. (k. 14v, k. 130-131, k. 270, k. 280, k. 543), częściowo zeznania B. W. (2) (k. 40-40v, k. 131, k. 270-272, k. 543-544), częściowo wyjaśnienia B. W. (1) (k. 48-48v, k. 75-76, k. 127-128, k. 140-141, k. 251-253, k. 269, k. 280, k. 281, k. 523v-525).

W sierpniu 2006 r. B. W. (1) przestał łożyć na utrzymanie swojego syna, nie wspierał też w żaden sposób jego matki. Oskarżony wyjechał do pracy do Norwegii. W czasie pobytu za granicą nie przekazywał N. C. (1) żadnych pieniędzy. Po powrocie do Polski, na przełomie września i października 2006 r., zamieszkał u swoich rodziców. W niedługim czasie po przyjeździe oskarżonego doszło do spotkania B. W. (1) i N. C. (1), w trakcie którego zdecydowano o zakończeniu ich związku. N. C. (1) straciła zaufanie do B. W. (1) z uwagi na popełnioną przez niego zdradę. Po upływie kilku dni oskarżony zabrał swoje rzeczy, które znajdowały się z zaadaptowanym mieszkaniu w domu rodziny C.. Oskarżony przestał utrzymywać kontakt ze swoim dzieckiem i N. C. (1); nie przekazywał żadnych paczek, ani prezentów. B. W. (1), na początku listopada 2006 r., za pośrednictwem przekazu pocztowego, przesłał N. C. (1) pieniądze w kwocie 200 zł na utrzymanie syna. Poza tą wpłatą, oskarżony nie przekazał N. C. (1) żadnych pieniędzy, ani jakichkolwiek przedmiotów żywnościowych, czy odzieży. Nie brał udziału w utrzymaniu i wychowaniu dziecka. W inkryminowanym czasie N. C. (1) nie osiągała żadnych dochodów; była wówczas studentką i wraz z synem F. W. pozostawała na utrzymaniu swoich rodziców V. i J. C.. Z uwagi na skromne zarobki, taka sytuacja stanowiła dla nich znaczne obciążenie finansowe. W inkryminowanym czasie oskarżony utrzymywał się z prac dorywczych na budowie.

Dowód: zeznania świadka N. C. (1) (k. 3v, k. 36v, k. 38v, k. 138-140, k. 280-282, k. 525-525v), zeznania świadka V. C. (k. 11v, 129-130, 267-269, k. 279, k. 542v), zeznania świadka J. C. (k. 14v, k. 130-131, k. 270, k. 280, k. 543), częściowo zeznania B. W. (2) (k. 40-40v, k. 131, k. 270-272, k. 543-544), kopia potwierdzenia nadania przekazu pocztowego (k. 535), częściowo wyjaśnienia B. W. (1) (k. 48-48v, k. 75-76, k. 127-128, k. 140-141, k. 251-253, k. 269, k. 280, k. 281, k. 523v-525).

N. C. (1), na początku 2007 r., w imieniu małoletniego syna, złożyła w sądzie pozew o alimenty. Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku, wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2007 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV RC 18/07, zasądził od pozwanego B. W. (1) na rzecz małoletniego powoda F. W. tytułem alimentów kwotę po 350 zł miesięcznie płatną z góry do 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat do rąk matki małoletniego powoda N. C. (1) począwszy od 8 sierpnia 2006 roku. Orzeczenie zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności w dniu 2 maja 2007 roku. N. C. (1) zainicjowała postępowanie egzekucyjne, celem dochodzenia zasądzonej należności.

Dowód: odpis wyroku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 kwietnia 2007 r. (k. 30), informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej (k. 19).

W dniu 1 lutego 2007 r. B. W. (1) uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Oskarżony od 1 lutego 2007 r. do 2 lutego 2007 r. przebywał na Oddziale (...) Ogólnej Szpitala (...) św. W.-A. w G. – z powodu wstrząśnienia pnia mózgu. B. W. (1) został wypisany na własną prośbę. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono zmian patologicznych. Wstrząśnienie pnia mózgu, przy braku zmian patologicznych, było lekkiego stopnia.

Oskarżony, w dniu 7 lutego 2007 r., został przyjęty w (...) -L.” w G., gdzie stwierdzono – chory po pobycie w Oddziale Chirurgicznym, wstrząśnienie pnia mózgu; zgłasza: ból głowy, zaburzenia koncentracji i zawroty głowy; leki – N.; uraz stawu kolanowego lewego; diagnostyka skręcenie stawu kolanowego; tutor gipsowy. W dniu 26 lutego 2007 r. usunięto gips i zalecono ćwiczenia usprawniające; bóle głowy i zawroty utrzymują się; okresowe zaburzenia koncentracji. Wydano oskarżonemu zwolnienie lekarskiej w okresie od 7 lutego 2007 r. do 5 marca 2007 r. W dniu 3 marca 2007 r. stwierdzono – bóle głowy mniejsze, nadal zaburzenia koncentracji i okresowe nudności; ograniczenie ruchomości stawu kolanowego lewego. W dniu 25 kwietnia 2007 r. stwierdzono – bóle głowy okresowe, zaburzenia koncentracji, niestabilność stawu kolanowego lewego, napięcie mięśni przykręgosłupowych. Powyższe obrażenia uniemożliwiły prawidłowe funkcjonowanie i możliwość podjęcia pracy przez okres około 6-8 tygodni od chwili urazu – od dnia 1 lutego 2007 r.

Oskarżony, w dniu 26 czerwca 2007 r. został przyjęty do Oddziału Ratunkowego Szpitala (...) w G., gdzie stwierdzono: zespół bólowy kręgosłupa i odcinka lędźwiowo-krzyżowego. Z wywiadu – ból o charakterystyce rwy kulszowej kończyny o znacznym stopniu nasilenia. Powyższa dolegliwość wymagała leczenia przez około 14 dni od dnia rozpoczęcia planowanego leczenia, to jest od dnia 26 czerwca 2007 r.

Dowód: kserokopia dokumentacji lekarskiej (k. 165-175, 338-345), opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej z dnia 1 kwietnia 2013 r. (k. 346-347).

N. C. (1), w okresie od 1 listopada 2006 r. do 31 maja 2007 r., otrzymała następujące świadczenia z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G.: zasiłek rodzinny w kwocie 48,00 zł miesięcznie; jednorazowy dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka w kwocie 1.000,00 zł; jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia dziecka w kwocie 1.000,00 zł.

Dowód: pismo inspektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. z dnia 19 czerwca 2007 r. (k. 18).

B. W. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych. Sprawność intelektualna B. W. (1) kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Oskarżony zna podstawowe normy współżycia społecznego i rozumie je prawidłowo. W odniesieniu do zarzucanego czynu przestępczego, biegli psychiatrzy zgodnie stwierdzili, że oskarżony nie miał zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 242-243).

B. W. (1), przesłuchany w charakterze podejrzanego, w dniu 29 października 2007 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia oraz wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 48-48v).

B. W. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego w sprawie VIII K 897/07, w dniu 18 stycznia 2008 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 75-76).

B. W. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego w sprawie VIII K 160/10, w dniu 1 kwietnia 2010 r., nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 127-129).

B. W. (1), w toku rozprawy w dniu 22 czerwca 2010 r. w sprawie VIII K 160/10, złożył dodatkowe wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 140-141).

B. W. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego w sprawie VIII K 799/10, w dniu 1 lutego 2012 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oświadczył, że przyznawał się, ale wcześniej błędnie interpretował zarzut. Oskarżony odmówił składania wyjaśnień. B. W. (1) podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia oraz udzielił odpowiedzi na pytania Sądu i obrońcy. W dalszej części wyjaśnień nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 251-253).

B. W. (1), w toku rozprawy w dniu 25 kwietnia 2012 r. w sprawie VIII K 799/10, złożył dodatkowe wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 269).

B. W. (1), w toku rozprawy w dniu 17 października 2012 r. w sprawie VIII K 799/10, złożył dodatkowe wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 280-281).

B. W. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego w sprawie II K 196/16, w dniu 24 maja 2016 r., nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia B. W. (1) (k. 523v-525).

B. W. (1), w chwili orzekania miał ukończone 35 lat. Oskarżony posiada wykształcenie wyższe niepełne. B. W. (1) jest przedsiębiorcą, zajmuje się wykończeniem wnętrz. Oskarżony jest kawalerem; jest ojcem jednego dziecka. B. W. (1) nie ma majątku; utrzymuje się z działalności gospodarczej; zarabia średnio 1500 zł – 2000 zł miesięcznie. Oskarżony ma zaległości wobec ZUS oraz urzędu skarbowego. Posiada zobowiązania wobec banku.

Dowód: dane osobopoznawcze (k. 523v).

B. W. (1) nie był uprzednio skazany; ma pozytywną opinię środowiskową.

Dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 349-351), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 505-507), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 510).

Sąd zważył, co następuje.

Zebrany materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Część ze zgromadzonych w sprawie dokumentów – odpis skrócony aktu urodzenia (k. 17), odpis wyroku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 kwietnia 2007 r. (k. 30), informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej (k. 19), pismo inspektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. z dnia 19 czerwca 2007 r. (k. 18), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 510) – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Wątpliwości Sądu nie budziła zgromadzona w aktach sprawy dokumentacja medyczna oskarżonego (k. 165-175, k. 338-345). Przedłożone kserokopie stanowiły bezspornie wierne odzwierciedlenie pierwowzorów. Autentyczność

tych dokumentów nie była kwestionowana w toku postępowania. Podkreślenia wymaga, iż w/w dokumentacja była przedmiotem opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej.

Sporządzone w sprawie opinie biegłych, to jest opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 242-243) oraz opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej z dnia 1 kwietnia 2013 r. (k. 346-347) były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach. Wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłych zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Wnioski podane w wyżej wymienionych opiniach nie były kwestionowane w toku postępowania.

Sąd dał wiarę dokumentowi w postaci kopii potwierdzenia nadania przekazu pocztowego (k. 535), na okoliczność przesłania przez oskarżonego na adres zamieszkania N. C. (1) pieniędzy w kwocie 200 zł, albowiem znalazło to potwierdzenie w relacji w/w świadka.

Odnosząc się do pozostałych dokumentów przedłożonych wraz z pismem obrońcy z dnia 1 sierpnia 2016 r. (k. 532), należy wskazać, iż wyciąg z rachunku bankowego B. W. (2) (k. 534) bezspornie wskazuje na dokonane operacje finansowe. Nie było wątpliwości co do tego, iż w dniu 24 sierpnia 2006 r., na podany rachunek bankowy, wpłynęła kwota 1000 zł – z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. (wypłata zasiłku rodzinnego i świadczenia opiekuńczego). Wbrew stanowisku obrońcy, podany dokument nie wskazuje na następcze wypłacenie tej kwoty i przekazanie jej N. C. (1). Zresztą ww. okoliczność nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, gdyż otrzymanie ww. zasiłku nie zwalnia oskarżonego – ojca dziecka z obowiązków rodzicielskich wynikających z prawa rodzinnego tj. obowiązku łżenia na syna. Wypłata z bankomatu kwoty 1000 zł miała bowiem miejsce w dniu 11 sierpnia 2006 r. – a więc przed datą wpływu w/w środków na wspomniany rachunek bankowy. Poza tymi dwoma operacjami, przedłożona historia rachunku bankowego wskazuje jedynie na operację z dnia 30 sierpnia 2006 r. – uznanie na koncie B. W. (2) kwoty 1000 zł (zasilenie konta). Odnosząc się do paragonów fiskalnych z dnia 22 października 2006 r. oraz z dnia 23 sierpnia 2006 r. (k. 533), należy wskazać, iż stanowią one jedynie potwierdzenie dokonanych zakupów. Na tej podstawie nie jest możliwe ustalenie, czy zostały one faktycznie zrobione przez oskarżonego. Niezależnie od tego, oczywistą wątpliwością budzi pozycja wskazana w paragonie z dnia 23 sierpnia 2006 roku - „girls dzianina tkane”.

Sąd uwzględnił sporządzone kwestionariusze wywiadu środowiskowego, w zakresie, w jakim wskazują na pozytywną opinię na temat oskarżonego. Zostały one sporządzone przez uprawniony do tego podmiot. Zawierają własne spostrzeżenia i konkluzje kuratora sporządzającego wywiad – co zasługiwało na wiarygodność. W pozostałym zakresie – wobec faktu, iż źródłem informacji był oskarżony oraz jego matka – z ostrożnością należało odnieść się do zawartych w nim danych.

W przeważającej części na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **N. C. (1)** (k. 3v, k. 36v, k. 38v, k. 138-140, k. 280-282, k. 525-525v). Nie było wątpliwości co do tego, że w/w osoba od 2004 roku pozostawała w nieformalnym związku z B. W. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, iż z tego związku – w dniu 7 czerwca 2006 r. – urodził się F. W., albowiem potwierdza to dokument urzędowy w postaci odpisu skróconego aktu urodzenia (k. 17). Na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka co do opisu relacji z oskarżonym w okresie poprzedzającym inkryminowany czas. W tym zakresie należało mieć na względzie, że świadek nie negowała faktu, iż oskarżony wspólnie z ojcem N. C. (1) dokonali adaptacji strychu na potrzeby mieszkalne (k. 36, k. 525). Świadek zeznała, iż po urodzeniu dziecka – w czasie wspólnego mieszkania w domu swoich rodziców - oskarżony częściowo partycypował w kosztach utrzymania syna, to jest kupował przedmioty codziennego użytku (k. 36v, k. 38v, k. 280, k. 525). Świadek wskazała, iż nie otrzymywała od oskarżonego żadnych pieniędzy, które zarobił za granicą (k. 280). Brak było podstaw do kwestionowania zeznań N. C. (1) w tym zakresie, gdyż znalazły one potwierdzenie w zeznaniach V. C. i J. C.. Świadek zeznała, iż po powrocie

oskarżonego z Norwegii, który nastąpił na przełomie września i października - doszło do ich spotkania, w trakcie którego zdecydowali o zakończeniu swojego związku (k. 139). Świadek podała, iż oskarżony wyprowadził się w październiku 2006 roku. Od tego czasu nie utrzymywali ze sobą kontaktu (k. 36v, k. 38v, k. 138-139, k. 280). Sąd dał wiarę zeznaniom, że w inkryminowanym czasie B. W. (1) nie zabiegał o kontakt z dzieckiem (k. 36v, k. 38v, k. 138), albowiem relacja świadka jest w tym zakresie spójna. Na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka, iż w listopadzie 2006 r. otrzymała od oskarżonego pieniądze w kwocie 200 zł (k. 36v, k. 138, k. 525), albowiem potwierdza to dokument w postaci kopii potwierdzenia nadania przekazu pocztowego (k. 535). W omawianym zakresie niewiarygodne okazały się zeznania złożone w dniu 17 października 2012 r., gdy świadek wskazała na kwotę 180 zł (k. 280), przy czym zdaniem Sądu podana rozbieżność wynika z upływu czasu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, iż wspólnie ze swoim synem – w inkryminowanym czasie – pozostawała na utrzymaniu rodziców (k. 138, k. 280), albowiem potwierdzili to świadkowie V. C. i J. C.. Z tych samych względów na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka, iż w tym czasie nie uzyskiwała żadnych dochodów. Okolicznością bezsporną jest fakt, że N. C. (1) – działając w imieniu małoletniego syna – wytoczyła przeciwko B. W. (1) powództwo o alimenty. Potwierdza to znajdujący się w aktach sprawy odpis wyroku (k. 30). Odnosząc się do zeznań świadka w zakresie uzyskanej pomocy z MOPS, należało oprzeć się na treści pisma inspektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. z dnia 19 czerwca 2007 r. (k. 18).

Zasadniczo na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **J. C.** (k. 14v, k. 130-131, k. 270, k. 280, k. 543). Świadek potwierdził, że oskarżony wyjeżdżał często do pracy do Norwegii. Zwrócił uwagę, że oskarżony nie łożył na utrzymanie dziecka; nie pomagał N. C. (1). Zeznał, że oskarżony dokonał tylko jednej wpłaty – kwoty 200 zł. Wskazał, iż N. C. (1) wraz z F. W. pozostawali na utrzymaniu jej rodziców - J. C. i V. C.. Zeznał, że oskarżony nie przekazywał paczek dla swojego syna; nie utrzymywał z nim kontaktu. Wskazał, że oskarżony mieszkał z nimi do października 2006 r. Zeznania świadka pozostawały zgodnie z relacją N. C. (1). Sąd dał wiarę relacji świadka co do opisu zachowań oskarżonego przed inkryminowanym zdarzeniem, w tym pomocy w adaptacji strychu na potrzeby mieszkalne (k. 131, k. 270), albowiem potwierdziła to również N. C. (1).

Odnosząc się do zeznań świadka **V. C.** (k. 11v, 129-130, 267-269, k. 279, k. 542v), należy wskazać, iż pozostają one w zgodzie z relacją J. C. i N. C. (1). Świadek podała, iż po urodzeniu się dziecka – i powrocie oskarżonego z Norwegii – B. W. (1) nie interesował się utrzymaniem F. W.. V. C. zeznała, że oskarżony – tylko raz – przekazał kwotę 200 zł, co miało miejsce jesienią 2006 roku. Świadek wskazała, iż N. C. (1) wraz ze swoim dzieckiem pozostawali na utrzymaniu rodziców. Dodała, że oskarżony nie odwiedzał F. W.; nie kontaktował się z nim. Zeznała, że oskarżony nie przekazał im żadnych pieniędzy, które zarobił podczas pobytu w Norwegii (k. 268).

Jedynie w części na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **B. W. (2)** (k. 40-40v, k. 131, k. 270-272, k. 543-544). Wymieniona osoba jest matką oskarżonego. W związku z tym miała interes, aby zeznawać na korzyść B. W. (1). Nie było wątpliwości, co do tego, że oskarżony wyjeżdżał do pracy do Norwegii. Zgodna relacja N. C. (2), J. C. oraz V. C. wskazywała zaś, iż oskarżony nie przekazywał zarobionych pieniędzy na poczet utrzymania swojego dziecka. W tym zakresie zeznania B. W. (2) okazały się niewiarygodne. Sąd uwzględnił zeznania świadka, co do czynnego udziału oskarżonego w adaptacji strychu znajdującego się w domu rodziny C., albowiem pozostawało to w zgodzie z relacją pozostałych świadków. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, iż oskarżony – w październiku 2006 r. – został wyrzucony z zajmowanego mieszkania, gdyż nie znalazło to potwierdzenia w relacji N. C. (2), J. C. oraz V. C.. Zauważenia wymaga, iż w dalszej części swoich zeznań świadek wskazała na wyprowadzkę (k. 40v in fine, k. 271). B. W. (2) podała, że oskarżony – po opuszczeniu tego mieszkania – tylko raz wysłał N. C. (2) pieniądze (k. 40v). Powyższe potwierdzili w swoich zeznaniach pozostali świadkowie. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, zgodnie z którymi oskarżony wielokrotnie zabiegał o kontakt z dzieckiem, gdyż stoi to w sprzeczności z relacją N. C. (2), J. C. oraz V. C.. Z tych samych względów nie uwzględniono zeznań B. W. (2), jakoby w inkryminowanym czasie oskarżony miał łożyć na utrzymanie swojego syna.

Odnosząc się do zeznań świadka **K. K.** (k. 545-545v), należało mieć na względzie, iż w/w osoba jest siostrą oskarżonego, a więc ma interes w tym, żeby zeznawać na jego korzyść. Nie było wątpliwości co do opisu zdarzeń poprzedzających inkryminowany czas, w tym remont poddasza w mieszkaniu rodziny C.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, iż po powrocie z zza granicy, oskarżony utrzymywał swoją rodzinę, gdyż stoi to w sprzeczności z relacją N. C.

(2), J. C. oraz V. C.. Z tych samych względów niewiarygodne okazały się zeznania, jakoby oskarżony został wyrzucony z zajmowanego mieszkania.

Mając na uwadze powyższe, jedynie w części za wiarygodne uznano wyjaśnienia **B. W. (1)** (k. 48-48v, k. 75-76, k. 127-128, k. 140-141, k. 251-253, k. 269, k. 280, k. 281, k. 523v-525). Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 29 października 2007 r. (k. 48-48v), zaznaczenia wymaga, iż B. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony podał, iż zna N. C. (2) od 2005 r. – w tym zakresie oparto się jednak na relacji świadka, która podała, iż początek znajomości i ich związku przypadł na rok 2004. Nie było wątpliwości co do tego, iż w dniu (...) urodził się F. W.. Oskarżony podał, iż krótko po urodzeniu dziecka – przez około trzy miesiące – mieszkali wspólnie, lecz ich związek się rozpadł. Powyższe korespondowało z relacją N. C. (2). Okolicznością bezsporną jest fakt, iż przeciwko oskarżonemu toczyło się postępowanie cywilne w sprawie o alimenty, które zakończyło się wyrokiem zasądającym na rzecz dziecka kwotę 350 zł. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż przekazał N. C. (2) pieniądze w kwocie 4000 zł, które zarobił w pracy podczas pobytu w Norwegii. Powyższe nie znalazło bowiem potwierdzenia w relacji w/w świadka, jak i J. C. oraz V. C.. Zauważenia wymaga, iż B. W. (2) wskazała, iż jej syn tylko raz przekazał N. C. (2) pieniądze w kwocie 200 zł – co jest okolicznością bezsporną. Oskarżony przyznał, że jedynie w części wywiązywał się z obowiązku wynikającego z treści wydanego wyroku sądowego w sprawie o alimenty. Podał, że pracował dorywczo jako na budowach; czasem zarabiał 300 zł; a czasem 1000 zł. Brak było podstaw do kwestionowania wyjaśnień w tym zakresie.

Oskarżony, w toku przesłuchania w dniu 18 stycznia 2008 r. (k. 75-77), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego w części dotyczącej jego relacji z N. C. (2). B. W. (1) podał, że w okresie objętym zarzutem, jego dochody wynosiły około 800 zł miesięcznie. Oskarżony przyznał, że w inkryminowanym czasie nie odwiedzał dziecka. Powyższe znalazło potwierdzenie w relacji N. C. (2). Niewiarygodne okazały się natomiast wyjaśnienia, jakoby w inkryminowanym czasie B. W. (1) miał dawać dziecku prezenty, czy też partycipować w kosztach jego utrzymania, gdyż nie potwierdzili tego świadkowie N. C. (2), J. C. oraz V. C.. Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego w części dotyczącej jego wypadku i następstw w stanie zdrowia, Sąd oparł się na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji. Brak było podstaw do uznania, iż wypadek miał miejsce w styczniu 2007 r., skoro dokumentacja medyczna oskarżonego obejmowała okres od lutego 2007 r.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 1 kwietnia 2010 r. (k. 127-128), należy wskazać, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż po urodzeniu dziecka przez kilka miesięcy mieszkał wspólnie z jego matką w domu jej rodziców – co jest okolicznością bezsporną. Niewiarygodne okazały się wyjaśnienia, jakoby został wyrzucony z tego mieszkania, gdyż nie znalazło to potwierdzenia w relacji pozostałych świadków. Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż został mu ograniczony dostęp do dziecka, albowiem stało to w sprzeczności z relacją N. C. (2), J. C. oraz V. C.. Nadto – sam oskarżony – w toku poprzednich wyjaśnień, wskazywał, iż po opuszczeniu lokalu nie utrzymywał kontaktu z F. W..

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 22 czerwca 2010 r. (k. 140), należy wskazać, iż dotyczyły one kwestii płacenia alimentów. W związku z opisem czynu przypisanego oskarżonemu, w tej części nie miały one znaczenia dla istoty sprawy.

Oskarżony, przesłuchany w toku postępowania sądowego w sprawie VIII K 799/10, w dniu 1 lutego 2012 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 251-253). W dalszej części wyjaśnień nie przyznał się natomiast do jego popełnienia. Odnosząc się do kwestii płacenia alimentów, z racji zmiany opisu czynu, wyjaśnienia oskarżonego nie miały znaczenia dla sprawy. W pozostałym zakresie, z racji podtrzymania uprzednio złożonych wyjaśnień, należy odwołać się do wcześniejszych rozważań.

Niewiarygodne okazały się wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2012 r. (k. 269), jakoby został mu utrudniony kontakt z dzieckiem, gdyż stoi to w sprzeczności z relacją N. C. (2), J. C. oraz V. C. oraz wcześniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie (k. 523v-525), należy wskazać, iż Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim pozostają w zgodzie z zebraniem wyżej i uznanym za prawdziwy materiałem dowodowym. W pozostałym zakresie są one niewiarygodne, a składając je oskarżony chciał przedstawić siebie w innym, lepszym świetle i uniknąć odpowiedzialności karnej.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe dało podstawy do uznania oskarżonego winnym popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd dokonał odrębnego ustalenia co do czasu popełnienia przestępstwa, przyjmując okres od sierpnia 2006 roku do 31 stycznia 2007 roku. Moment początkowy jest zbieżny z treścią zarzutu aktu oskarżenia i wynika przede wszystkim z zeznań N. C. (1). Odnosząc się do daty końcowej, należało mieć na uwadze ustalenia, iż oskarżony – w dniu 1 lutego 2006 r. – uległ wypadkowi komunikacyjnemu. W następstwie tego zdarzenia był hospitalizowany. Proces jego leczenia był długotrwały. Zgodnie z treścią opinii biegłego, stwierdzone obrażenia uniemożliwiły prawidłowe funkcjonowanie i możliwość podjęcia pracy przez okres około 6-8 tygodni od chwili urazu – od dnia 1 lutego 2007 r. Sąd miał na uwadze, iż jakkolwiek przestępstwo określone w art. 209 § 1 k.k. ma charakter trwały, gdyż sprawca swym zachowaniem wywołuje bezprawny stan i utrzymuje go przez dłuższy czas, to nie oznacza to możliwości włączania do okresu przestępnej niealimentacji tych odcinków czasowych, w których sprawca nie miał obiektywnej możliwości wywiązywania się z ciężących na nim obowiązków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 r., IV KK 321/11, LEX nr 1044059). Taki stan wystąpił zaś w przedmiotowej sprawie, wobec następstw wypadku, któremu uległ B. W. (1).

Sąd wyeliminował z opisu czynu zapis „oraz zasądzonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku /sygnatura akt IV RC 18/07/”. W tym zakresie należało mieć na uwadze, iż podany wyrok został wydany w dniu 20 kwietnia 2007 r.; klauzula wykonalności została zaś nadana w dniu 2 maja 2007 r. Przedmiotowe orzeczenie stało się zatem wymagalne w dacie, która została pominięta jako czas popełnienia przestępstwa – co skutkowało zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonemu. Niezależnie od tego, należało mieć na względzie, iż moment końcowy popełnienia przestępstwa podany w treści zarzutu aktu oskarżenia (maj 2007 r.) – przy uwzględnieniu podanych w/w okoliczności co do chwili wydania orzeczenia i nadania mu klauzuli wykonalności nie dał się pogodzić ze znamieniem uporczywego uchylania się od alimentacji.

Jak wynika z treści art. 209 § 1 k.k., kto uporczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Jest to przestępstwo trwałe, jako że sprawca swoim zachowaniem wywołuje stan bezprawny i utrzymuje go przez dłuższy czas. Mamy tutaj do czynienia z tzw. jednością czynu, która nakazuje wielokrotność rozciągniętych w czasie zachowań sprawcy traktować jako jeden czyn zabroniony. Nadto, aby wypełnione zostały znamiona czynu z art. 209§1 k.k. uchylanie się od obowiązku alimentacji ma być uporczywe. Uporczywość ta wyraża się nie tylko w tym, że zachowanie sprawcy trwa dłuższy czas, ale także oznacza negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do nałożonego na nią obowiązku, sprawiający, że nie dopełnił on tego obowiązku, mimo że miał możliwości jego wykonania. Ostatnim znamieniem jest zaś narażenie osoby uprawnionej na niezaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych, przy czym chodzi tu o wszelkie, a nie tylko bezpośrednie zagrożenie.

Obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo (art. 128 k.r.i.o.); ciąży on w pierwszej kolejności na rodzicach dzieci. Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka nałożonych przez ustawodawcę w art. 96 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Czas trwania tego obowiązku nie jest ograniczony terminem i nie pozostaje też w zależności od osiągnięcia przez uprawnionego określonego stopnia wykształcenia. Jediną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie

obowiązku, jest to, czy dziecko może się utrzymać samodzielnie, przy czym doświadczenie życiowe uczy, że nie można tego oczekiwać od dziecka małoletniego.

Kryterium oceny potrzeb jako podstawowych stanowią standardy funkcjonujące w danym społeczeństwie, przy uwzględnieniu indywidualnych właściwości uprawnionego do alimentowania (np. wiek, stan zdrowia, potrzeby kształcenia). Zaspokajanie podstawowych potrzeb oznacza dostosowanie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, lecz także uzyskania niezbędnego wykształcenia i korzystania z dóbr kultury. Zaspokojenie potrzeb wyższego rzędu, zwłaszcza w odniesieniu do dziecka, jest w cywilizowanym społeczeństwie istotnym elementem procesu wychowawczego rozumianego jako kształtowanie osobowości i charakteru, postawy obywatelskiej oraz przygotowania do samodzielnego życia. Zakres podstawowych potrzeb nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień tego rozwoju oraz przeciętny poziom życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, nr 8-9, poz. 103). Przepiętstwo niealimentacji dokonane jest z chwilą powstania niebezpieczeństwa narażenia uprawnionego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych, pozostające w związku przyczynowym z uchylaniem się sprawcy od ciężącego na nim obowiązku opieki materialnej. Zwrot "naraża na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych" stanowi znamię skutku.

Zmniejszenie lub uchylenie narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przez kogoś innego nie wyłącza odpowiedzialności karnej sprawcy. Fakt, że podstawowe potrzeby dziecka są zaspokajane przez inne osoby, nie oznacza braku w tym czynie znamienia przestępstwa niealimentacji, polegającego na narażeniu dziecka na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby, niezobowiązane, a także z Funduszu Alimentacyjnego ZUS nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 1971 r., V KRN 259/71, OSNPG 1971, nr 12, poz. 239).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że B. W. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 209 §1 k.k. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nie było wątpliwości co do tego, iż na oskarżonym ciążył obowiązek alimentacyjny względem F. W., albowiem z treści dokumentu urzędowego w postaci odpisu aktu urodzenia wynika, iż to B. W. (1) jest ojcem dziecka. W inkryminowanym czasie (do 31 stycznia 2017 r.) oskarżony był osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej. Oskarżony utrzymywał się z prac dorywczych, pracował za granicą – w Norwegii. Mimo to, oskarżony nie przekazywał zarobionych pieniędzy na rzecz dziecka; niełożył na jego utrzymanie, nie wspierał też w żaden inny sposób jego matki. Oskarżony nie tylko nie dostarczał środków pieniężnych niezbędnych dla zaspokojenia podstawowych potrzeb swojego dziecka, lecz również nie czynił osobistych starań o jego utrzymanie lub wychowanie. B. W. (1) nie utrzymywał kontaktów ze swoim synem. Oskarżony przerzucił ciężący na nim obowiązek alimentacyjny na rodziców N. C. (1), mimo to, iż obiektywnie miał możliwośćłożenia na rzecz dziecka. Powyższy stan utrzymywał się przez kilka miesięcy, co wyczerpuje znamiona uporczywości. Sąd nie miał przy tym wątpliwości, że oskarżony naraził dziecko na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W tym zakresie należało mieć na względzie, iż F. W. – w inkryminowanym czasie – miał zaledwie kilka miesięcy. Dziecko w tym wieku wymaga znacznych nakładów finansowych. N. C. (1) pozostawała zaś wówczas bez pracy. Bez pomocy swoich rodziców nie byłaby w stanie sprostać utrzymaniu dziecka. Obowiązek alimentacyjny matki sprowadzał się do osobistych starań o jego utrzymanie lub wychowanie. Pozostawienie małoletniego nie mającego własnego majątku i oczywiście nie mogącego zarobkować, wyłącznie na utrzymaniu matki (a faktycznie na rodziców N. C. (1)), niewątpliwie narażiło go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę B. W. (1), co wynika wprost z treści opinii sądowno-psychiatrycznej. Oskarżony naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – wspomniane przestępstwa to przestępstwa wspólne, których karalność jest w społeczeństwie powszechnie

znana. B. W. (1) jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za czyn, którego się dopuścił. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony – w żaden sposób nie przyczyniał się do zaspokojenia ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego – nie wspierał dziecka finansowo, ani osobiście. Jego zachowanie w okresie od sierpnia 2006 r. do 31 stycznia 2007 r. nacechowane było szczególnie złą wolą i uporczywością w uchylaniu się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Stopień zawinienia należało zatem ocenić jako znaczny.

O stopniu społecznej szkodliwości decydują łącznie czynniki z art. 115 § 2 k.k. Przepis art. 209 § 1 k.k. chroni dobro prawne, jakim jest rodzina i obowiązek opieki nad nią, a więc wartości bardzo istotne, jakie powinny podlegać ochronie przez państwo, wartości podlegające również ochronie konstytucyjnej. Okres, w jakim oskarżony nie realizował obowiązku alimentacyjnego był krótki i wynosił 6 miesięcy - przy czym oskarżony nie tylko niełożył na utrzymanie syna, ale także nie wykazywał chęci uczestnictwa w jego wychowaniu, nie kontaktował się z synem. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Negatywnie należało ocenić fakt, że czynu dopuścił się ojciec względem małoletniego dziecka. Należy wskazać, iż w zakresie obowiązku alimentacyjnego, podana zależność stanowi jego podstawową formę.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował postać zamiaru, motywację i sposób zachowania się sprawcy. Sąd miał na względzie, iż okres niealimentacji nie był długi i wynosił 6 miesięcy – co uznano za okoliczność łagodzącą. Na korzyść oskarżonego zaliczono fakt, iż na wstępnym etapie postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Na korzyść oskarżonego uwzględniono brak uprzedniej karalności.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny, wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Praca ma nie tylko stanowić dolegliwość dla oskarżonego, ale uczyć go sensu i wartości pracy oraz również swego rodzaju pokory poprzez często publiczne jej wykonywanie. Ponadto stan zdrowia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przekonanie, że wykona on obowiązek nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Z uwagi na treść wcześniejszych wyroków stwierdzające winę oskarżonego które zapadły w rozpoznawanej sprawie, dwukrotne podjęcie warunkowo umorzonych postępowania karnego z powodów zawinionych przez oskarżonego, sąd uznał, iż obecnie brak jest podstaw do kolejnego warunkowego umorzenia postępowania.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Z dniem 01 lipca 2015 r. weszła bowiem w życie nowelizacja przepisów kodeksu karnego, między innymi w zakresie kary ograniczenia wolności. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 34 § 1 k.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, kara ograniczenia wolności trwa najkrócej miesiąc, a najdłużej 2 lata; wymierza się ją w miesiącach i latach. Poprzedni stan prawny, gdzie kara ograniczenia wolności – co do zasady – mogła trwać najdłużej 12 miesięcy, był dla oskarżonego względniejszy. Mając to na uwadze, odstąpiono od zasady prymatu stosowania ustawy nowej.

Kara ograniczenia wolności polegać może między innymi na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Przepis art. 35 § 1 k.k., stanowi natomiast, iż nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym.

W punkcie II. części dyspozytywnej wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 36§2 k.k. zobowiązano oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie F. C.. Wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec wobec skazanego obowiązki wymienione w art. 72 k.k. Zdaniem Sądu konieczne jest zobowiązanie oskarżonego do wykonywania obowiązku alimentacyjnego po pierwsze dlatego, aby zapewnić uprawnionemu do alimentacji regularny dopływ należnych mu środków, a po drugie dlatego, żeby zdyscyplinować sprawcę co do wykonywania tego obowiązku, a w końcu, by przeciwdziałać w ten sposób

ponownemu wejściu B. W. (1) w konflikt z prawem z powodu popełnienia przestępstwa niealimentacji. Wydane rozstrzygnięcie jest celowe z uwagi na postawę sprawcy, a także jego sytuację materialną, przede wszystkim realną możliwość wypełnienia ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku, mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, zasądzone od B. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 785,48 (słownie: siedemset osiemdziesiąt pięć i 48/100) złotych tytułem wydatków postępowania i wymierzono mu opłatę w kwocie 60 (słownie: sześćdziesiąt) złotych.